

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**CONCILIO||RVM QVATVOR GENE=||ralium. Niceni.
Constantinopolitani. Ephesini. et Calce=||donensis. Que
diuus Gregorius magnus tanq[uam]|| quatuor Euangelia
colit ac veneratur.||**

Merlin, Jacques

Coloniae, 1530

VD16 M 4842

Decreta pelagij pape.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-72934](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-72934)

suam in vobis: Si vnitas nō est, q̄re ipse impleat dixit, & nō ipsi impleat intimaui: Postremo si trinitas nō est, q̄re dñs discipulos suos in noīe patris & filij & spūs sancti vniuersas gētes posuit baptizate: Si vnitas nō est, quare in noīe dixit & nō in nominibus p̄cipiendo p̄docuit: Si trinitas nō est, q̄re ap̄tus Paulus ait, ex ipso & p̄ ipm & in ipso sunt om̄ia: Si vnitas nō est, q̄re ex ipso posuit, & nō ex ipsis astruxit: Si em̄ certo certius volueris vnitatē trinitatis agnoscere à s̄a p̄dicto doctore gentiū apostolo poteris vniuersa cōdiscere, & sequi catholicā fidē & Arrianorū prauitatē respuere, gratia dñi nostri Iesu Ch̄i inquit & charitas dei & cōmunicatio sancti spūs, Ipsa est patris & filij & spūs sancti. Quo in trinitate vnū sunt: quia natura atq; ab inuicem separari non possunt.

B **C**æteꝝ frater charissime q̄ tua cōtinebāt scripta ex subiectis sentētijs maxime om̄ia poteris colligere. Necesse est frater charissime adesse diuinū, vbi humanū cessat auxiliū. Et vt iuxta apostolū dicamus, Licet verba replicemus q̄ ipse Timotheo scribit dicens, Ecclesia dei viui colūna & firmamētum est veritatis. Et manifeste magnū ē pietatis sacramētū, q̄d manifestatū ē in carne, iustificatū est in spū, apparuit angelis, p̄dicatū est in gētibus, creditū est in mūdo, assumptū ē in gloria. Spūs autē manifeste dicit, q̄a in nouissimis t̄pibus dīcedēt q̄dam à fide attendētes spiritibus erroris & doctrinis dæmoniorū in hypocriti loquētū mendaciū, & cauteriatā habentiū suā cōscientiā, phibētū nubere, abstinere à cibis, q̄s deus creauit ad p̄cipiendū cū gr̄a: actiōe fidelibus, & his q̄ cognouerūt veritatē, q̄a oīs creatura dei bona, & nihil reiciēdū q̄d cū gr̄a: actiōe p̄cipit, sanctificat em̄ p̄ verbū dei & orationē, hęc p̄ponens fratribus bonus eris minister Ch̄i Iesu, enutritus verbo fidei & bonæ doctrinæ quā assecutus es. Ineptas autē & inanes fabulas deuota, & exerce teipm̄ ad pietatē. Nā corporalis exercitatio ad modicū vtilis est. Pietas autē ad oīa vtilis est, p̄missionē habēs vitæ, quæ nūc est & futura, fidelis sermo & oī acceptōe dignus. In hoc em̄ laboram⁹ & maledicimur, quia speramus in deū viuū, qui est saluator oīm hominū maximeq; fidelīū. Præcipe hęc & doce, nemo adolescentiā tuā cōtemnat, sed exemplū esto fidelīū, in verbo, in cōuersatione, in charitate, in fide, in castitate, Dū venio attende lectioni, exhortatōi, doctrinæ, noli negligere, gratiā q̄ data est tibi p̄ p̄phetiā cum impostōe manuū p̄b̄ij, Hęc meditare, in his esto vt p̄fectus tuus manifestus sit om̄ibus. Attēdite tibi & doctrinæ, insta in illis, hoc enim faciēs & teipm̄ saluū faciēs, & eos q̄ te audiūt, fam̄: em̄ nimis affligit qua clade atq; alijs anxietatibus vexatus longā epistolā minime scribere valui. Tēpore cōgruo denuo si necesse fuerit mitte, & ea q̄ desideraueris fume. Deus te incolumē custodiāt frater charissime. Amē
Data, IIII. Nonas Aprilis, Iustiniano & Libio. IIII. consulibus.

Incipiunt decreta secundi Pelagii pape.

C **D**ilectissimis fratribus vniuersis ep̄is, qui illicita vocatōe Iohannis Cōstantino politani ep̄i ad synodū Cōstantinopolim cōuenerūt Pelagius. Manifesto sicut optauimus p̄ gratiā dei lumine euāgelicæ veritatis ab vniuersali ecclesia p̄nitiosissimi erroris nocte depulsa, ineffabiliter gaudem⁹ in dño, sed nō modo dico cōtristamur merore, quia ea q̄ olim calcata fuerāt & funditus damnata, nec vnq; fieri debuerāt, rediuiuis radicibus germinant atq; pullulāt. Et q̄niā multa q̄ p̄nitudinē possunt ḡnare p̄ueniunt, necesse est accusare, q̄ contra ordinē & omnē autoritatē facta esse noscūtur. Vñ fratres relicta penitus audacia q̄ cōtra apostolicā sedē cōtra ipsam dñi saluatoris vocē, qua dīctū est. Tu es Petrus & sup̄ hęc petrā ædificabo ecclesiā meā, sumpta ē disputādi cōtra dñi p̄cepta vana erratiū corda cōquiescāt, nec liceat defendi q̄d nō liceat agere. Relatū ē ergo ad ap̄licam sedē Iohānem Cōstantinopolitanū ep̄m vniuersalē se subscribere, vosq; ex hac sua p̄sumptōe ad synodū cōuocare ḡnalē, cū ḡnaliū synodorū cōuocādi autoritas ap̄licæ sedi beati Petri singulari priuilegio sit tradita, & nulla vnq; synodus r̄a legat q̄ ap̄lica autoritate nō fuerit sulta. Quapropter quicq; in p̄dicto v̄fo cōuenticulo, quia synodus taliter p̄sumpta eē nō potuit, statuistis ex autoritate sc̄ti Petri ap̄torū principis, & dñi saluatoris voce, qua beato Petro p̄tātē ligandi atq; absoluēdi ipse saluator dedit, q̄ etiā p̄tās in successoribus eius indubitātē trāsuiit, p̄cipio om̄ia q̄ ibi statuistis & vana & cassata eē, ita vt deinceps nunq; appareāt nec ventilent. Ait em̄ ipse saluator br̄o Petro sicut ipse p̄ se veritas loquit dīcēs. Quicq; ligaueris sup̄ terrā, erūt ligata & in celo, & quicq; solueris sup̄ terrā, erūt soluta & in celo. Multis denuo ap̄licis & canonicis atq; ecclesiasticis instrum̄ regulis nō debere absq; sn̄a Ro. p̄tificib⁹ cōcilia celebrari, q̄ propter, vt iā dīctū ē recte nō cōciliū sed v̄m cōuenticulū v̄ cōciliabulū cassat, & quicq; in eo actum est irritū habet & vacuū. Vos q; deinceps videte, vt nullius hortatu talia p̄sumatis, si ap̄licæ sedis cōione carere nō vultis. Mō vero ideo suspēdit vltio, vt locū possit h̄e correctio.

Præde-

Predecessores vero Iohānis, & ipse Iohānes nō semel, sed sepiissime eplās atq; libellos propria manu subscriptos sctis aſſessorib⁹ nris miserūt, qbus corā dño p̄stati sunt nihil vnq̄ p̄terre cōtra apl̄cā sedē agere, nec de illius aut alioꝝ priuilegijs quicq̄ vsurpare, qui hactenus in archiuo sctē Ro. eccl̄iæ sub sigillis chirographis eoz̄ roborati habent integri, In ipsis em̄ epl̄is vel libellis anathematis vinculo se & successores eoz̄ cōstrinxerūt, si vnq̄ aliqd̄ cōtra eos p̄sumpserint, aut cōtra apl̄cā vel vilius alterius epi sedē quicquā aduersi q̄quomodo eēt moliti. Idcirco eos nō ē necesse excōicare aut anathematizare, q̄ ipsi anathematis vinculo pprijs manibus p̄fessōes suas, suaq; scripta roborāda cōstrinxerunt, Sciat se tñ & ipse Iohānes nisi errorē suū cito correxerit à nobis excōicādū fore, & apl̄cē sedis atq; oīm sctōrū epoz̄ cōione carere, vniuersitatis q̄q; nomē qd̄ sibi illicite vsurpauit, nolite attēdere, nec vocatōe eius ad synodū absq; autoritate sedis apl̄cæ vnq̄ venire, si apl̄cæ sedis & ceteroz̄ epoz̄ cōione vultis frui, Nullus em̄ p̄riarchaz̄ hoc tā p̄phano vocabulo vnq̄ vtať, quia si vnus p̄riarcha vniuersalis dī, p̄riarchaz̄ nomen cæteris derogat. Sed absit hoc à fidelis cuiusq̄ mēte hoc sibi vel velle quēpiā arripere vñ honorē frat̄ suoz̄ iminuere ex quātulacūq; p̄te videat. ¶ Quapropter charitas v̄ra neminē vnq̄ suis epl̄is vniuersalē noiet, ne sibi debitu subtrahat, cū alteri honorē offert in debitu. A duersari⁹ nāq; diabolus q̄ cōtra humiles seruiēs sicut leo rugiens circuit, q̄rēs quē deuoret, nō iā vt cernim⁹ caulas circuit, sed ita valide in quibsdā eccl̄iæ necessarijs mēbris dentē figit, vt nulli sit dubiū, quia nisi vnanimiter fauēte dño cūctoz̄, p̄uida pastoz̄ turba cōcurrat, oē (qd̄ absit) citi⁹ ouile dilaniet. Perpeditis fr̄es charissimi, quid ē vicinio subsequit cū & in sacerdotib⁹ erūpūt tā p̄uersa primordia, quia em̄ iuxta ē ille de q̄ scriptū est, Ipse ē rex sup vniuersos filios supbie qd̄ nō sine graui dolore dicere cōpellor, dū frater & coepl̄s nri Iohānes mādata dñica & apl̄ca p̄cepta, regulasq; pat̄s despiciens, cū p̄ elationē p̄currere conat in noie. Vestra aut̄ britudini indicet oīm potens deus quā graui cōsideratōis huius gemitu torq̄or, qd̄ ille qd̄ nō mihi notissimus, ille oībus dilectus oronibus atq; ieiunijs videbat occupatus, & ex eo q̄ ferebat cinere ex ea quam p̄tendebat humilitate iactantiā sumpsit, ita vniuersa sibi tentet ascribere, & oīa q̄ soli vni capiti coherent videlicet Ch̄so, p̄ electionē p̄patici sermonis eiusdē Ch̄si sibi studeat mēbra subiugare. Nec mis̄ qd̄ ille tentator qui initiū oīs p̄cti scit esse supbiā, & tunc ea in primo hubeat aī oīa vsus est, & nūc eā in quibsdā homibus ponit in fine virtutū. Et qui aliqua tenus bonis vitæ studijs videbat crudelissimas manus eius effugere, eis in ipsis mentis boni opis, & in ipsa qd̄ dāno apponat p̄fectiōis cōclusiōe tendiculū, Vñ magnopere orandū est & oīpotens deus assidue p̄cibus ip̄lorādus, vt hunc à mente illius auertat errorē, hoc ab vnitate atq; humilitate eccl̄iæ malū supbiæ & cōfusiōis amoueat & fauente deo oībus viribus cōcurrēdū atq; p̄uidēdū, ne in vnus veneno sermonis viuētia in Ch̄si corpe membra moriant. Si em̄ dici hoc licenter pmittit, honor patriarchaz̄ oīm negat, & fortasse is in errore perit qui vniuersalis dī, & nullus iā epl̄s remāsisse in statu veritatis inuenit. Oportet ergo vt cōstāter ac sine p̄iudicio seruetis, sicut accepistis eccl̄ias, & nihil sibi in vobis hęc tentatio diabolicæ vsurpatōis ascribat. State fortes, state securi, scriptaq; vniuersalis nois falsa nec dare vnquā, nec accipere p̄sumatis. Oēs epos curę v̄ræ subiectos ab huius adulatōis iniquatione phibete, vt vniuersa vos eccl̄ia patriarchas nō solū in bonis opibus, sed etiā in veritatis autoritate cognoscat. Si q̄ aut̄ forsitan aduersa subsequant, vnanimiter p̄sistentes etiā moriendo debemus ostēdere, quia in dāno gñalitat̄is nomen specialiter aliqd̄ nō amamus, dicamus cū Paulo. Mihi viuere Ch̄s est, & mori luc̄ gloriari. Audiamus qd̄ primus oīm ap̄loꝝ dicit. Si quid patimini p̄pter iustitiā, beati eritis. Mihi em̄ credite, quia honorē quē pro p̄dicāda suscepimus veritate, si necessitatis causa exigat securius p̄ eadē veritate relinquimus quā tenemus. Orate fr̄es vt honor ecclesiasticus nris diebus nō euacuet̄, nec vnq̄ Romana sedes q̄ instituet̄ dño caput est oīm eccl̄iæ priuilegijs suis vsquā careat aut expoliet. Confidimus aut̄ de vobis charissimi meliora atq; vicini ora salutis, quia neq; mors, neq; vita, neq; angeli, neq; principatus, neq; instātia, neq; futura, neq; fortitudo, neq; altitudo, neq; p̄fundū, neq; creatura alia (mḡfo gentiū docēte) poterit nos separare à charitate dñi nri Iesu Ch̄si, & qui in ipso ē recta fide. Nolite itaq; amittere cōfidentiā v̄ram q̄ magnā habet remunerationē. Patiētia em̄ nobis necessaria ē ad colluctationes aduersarioꝝ q̄ tenus fidē intemeratā vsq; in finē cōseruātes repromissionē p̄cipiamus, quā repromisit his qui legitime certare deproperāt. Adhuc em̄ modicū quātulū qui vēturus ē veniet, & non tardabit. Ecce em̄ iudex aī ianuā assitit coronas hylariter pmittēs his qui p̄ eo passiōibus submittunt, qd̄ si quis se subtraxerit nō placebit aīæ meæ, sed cadet de p̄missionē p̄pter negationē. Nos aut̄ nō sumus subtractiōis filij in pditionē, sed fidei in acquisitionē aīæ. Propter qd̄ assumite arma dei, vt possitis resistere in die malo aduersus oēs inimicos sanctæ dei

Decreta Belagii pape.

Ecclesie & vestros, & induite lorica iustitie, calciati pedes in preparatoe Euangelij pacis, in oibus assumetes scutu fidei in quo possitis oia iacula nequissimi ignea extinguere, & galea salutis accipite, & gladiu spūs sc̄ti, quod est verbum dei p omnē ofonem & obsecratioem radicati, & fundati in solatio fratrum pro Ch̄o Iesu domino nostro.

B Sed & nimis fr̄s commedamus vos oēs in dño, & verbo gr̄e eius q̄ p̄t p̄ficere, & dare hæreditatē vobis cum oibus sc̄tis. Ipse aut̄ deus pacis & consolatiois det vobis idipm̄ sapere in alterutrum, vt vobis iuicē succurratis, & non sitis diuisi, vt vnanimēs, vno ore, & vno corde honorificemus eum in concordia & consolationē fratru, q̄ potēs est confirmare vos sc̄dm̄ Euāgelij eius, & iuxta reuelationē mysterij æternitē p̄oribus, s̄ p̄petuis q̄bus vobis futuroꝝ gaudiōꝝ largiēda sunt m̄era, Summopere etiā considerare debetis quod hi q̄ fratribus iuident, eosq̄ damnare aut p̄dere cupiunt p̄ se & sua dogmata destruunt. Dicit em̄ dñs: Omne regnū in se diuisum non stabit, & ois sc̄ia & lex aduersū se diuisa nō stabit. Ideoq̄ necesse ē, vt cōcorditer salubres suscipiatis hortatus, & nihil p̄ contētionē agētes, sed ad oē studiū deuotōis vnanimēs diuinis & Apostolicis constitutōibus pareatis, & in nulla patiamini prouidētissima canonum decreta violari, quatenus & Nicænoꝝ Canonū constituta, quæ à nobis, v̄l à prædecessoribus nostris sunt, p̄uidē & salnriter decreta, itemerata p̄manēt in futuro. Et in Apocalypsi dñs p̄ Iohānē loquitur, dicēs: Nolite timere, ego sum primus, & nouissimus, & viuus, & fui mortuus, & ecce sum viuēs in secula seculōꝝ, & habeo clauēs mortis, & inferni. Et paulo post: Vincētī dabo edere de ligno vitę, q̄d ē ī paradiso dei mei. Itē Idē: Estō fidel̄ vsq̄ ad mortē. Et dabo tibi coronā vitę. Et itē: Qui vicerit & custodierit vsq̄ in finē opa mea, dabo illi p̄tātē sup̄ gētes, & reget illos in virga ferrea, & tanq̄ vas figuli confringent. Itē Idē: Ecce stō ad ostium & pulso. Si q̄s audierit vocem meā, & aperuerit ianuā introibo ad illum, & cenabo cum illo, & ipse mecum. Qui vicerit, dabo ei sedere mecum in throno meo, sicut & ego vici, & sedeo cum patre meo in throno eius. Vos fr̄s si non vultis cum eo dānari, q̄a non solum q̄ faciunt, sed q̄ consentiunt faciētibus rei sunt. Hortamini eum, & monete recedere à præfatis illicitis, & memor sit v̄l exciderit, & agat p̄ceniā, & prima op̄a faciat. Si minus non mea loquor verba, sed ip̄a dñi saluatoris quæ p̄ prædictū Iohānē in iam dicto libro locutus ē, replicās aio, veniam & mouebo cādelabrū tuū de loco suo, nisi p̄ceniā egeris. Ipse em̄ magis tenet doctrinā Balaā, q̄ docebat Balach mittere scādālū corā filijs Israhel, sicut iste docet vos scādālizare sc̄tām matrē Ecclesiā, & vniuersum cētum sacerdotū, v̄l & in supradicto libro cōtinet ita: Semp̄ em̄ potius vos verbis dñi saluatoris ferire, & īstrui cupio quā meis, licet & ip̄a Apostolica auctoritate sint ponderibus plena, noui opa tua nouissima peiora prioribus, sed habeo aduersus te, q̄a pmittis mulierē lezabel quæ se dicit Prophetā docere & seducere seruos meos, fornicari & māducare & Idolotitis, & dedi illi tempus vt p̄ceniā ageret, & non vult p̄cinitere à fornicatioe sua. Ecce ego mitto eā in lectū, & q̄ m̄cechant cum ea in tribulationē maximā, nisi p̄ceniā egerit ab opibus suis, & filios eius īterficiā in mortē. Et sciēt oēs Ecclesiā, q̄a ego sum scrutās corda & renes, & dabo vnicuiq̄ v̄m sc̄dm̄ opera vestra. Hæc fr̄s valde cauēda sunt, & præcepta dñi, atq̄ sanctæ sedis Ap̄licæ quæ vice dñi saluatoris legatioe fungit, fidel̄ amplectēda & peragēda. De cætero fr̄s super prouiciā causa v̄l sedē Apostolicā dudum consulere voluistis vidē nobis sufficiēter tractatum à sc̄tis prædecessoribus nostris. Sed q̄a denuo nostrā mediocritatē de eadē re īterrogare dignum duxistis, scitote certā prouiciā eē, quæ habet decē v̄l vñdecim ciuitates, & vnum regē, & totidē minores p̄tates sub se, & vnum Ep̄m̄ aliosq̄ suffragatores decē v̄l vñdecim Ep̄os iudices, ad quos iudiciū oēs causæ Ep̄orum, & reliquos sacerdotum ac ciuilitatum causæ referunt, vt ab his oibus iuste consona voce discernāt, nisi ad maiorem auctoritatē fuerit ab his q̄ iudicādi sunt appellatū, v̄l non oportet vt degrade, v̄l dehonoret vnaquæq̄ prouiciā, sed apud semetip̄am habeat iudices, sacerdotes, & Ep̄os singulos, videlicet iuxta ordines suos, & q̄cunq̄ causam habuerit à suis iudicibus iudicet, & non ab alienis, id ē, à suæ iustis iudicibus prouiciæ, & non ab externis, nisi vt iam prælibatū est à iudicatis fuerit appellatū. Si vero in qualibet prouiciā ortæ fuerit quæstiones, & iter ipsius prouiciæ ep̄os discrepare ceperit rō, atq̄ iter ip̄os dissidētes non conueniat, ad maiore t̄tic sedē referant. Et si illic facile & iuste nō discernunt, vbi fuerit synodus regulariter cōgregata, canonicè & iuste iudicent. Maiores vero & difficiles quæstiones vt sc̄tā synodus statuit & b̄tā cōsuetudo exigit ad sedē Ap̄licā semp̄ referant. Cæteroꝝ sc̄tōꝝ p̄m̄ statuta sequētes synodali auctoritate oēs q̄ aduersus p̄s armant, vt p̄m̄ iuafores & mactatores ifames eē cēsemus, qm̄ ea vulnera quę formētis non sanant ferro abscondi v̄l curari necesse ē. Vñ fr̄s cessent iniustæ & mulatores, cessent infidiæ, cessent falsæ criminatioes, ne ifirmus q̄squā, p̄pter quē Ch̄sus mortuus ē, talibus lacere ifidijs, ne ouis sc̄io Ch̄si redēpta lupinis à fratre saucietur moribus. Merito ergo cā nos respicit, si talibus fauere ceperimus. Corripiātur semp̄ talia nec ill̄ q̄ hęc exercere cōnātur, aut

p̄ribus

patribus vfratribus insidiant liberè loqui concedat, aut pro voluntate sermo proferri pmit-
tat. Liqueat oino qd conuieat ill, q talia eos loq permittunt, qm occurreret veritas, si falsitas
& calumnia displiceret, v' odiu. Definat igf falsitas cessere veritatè, definat suspitio quæ iustè
repellit insidari, definat odiu & inimicitia perseq ptes v' frs, definat conspiratio, quæ ab oibus
est repudiada i festare mgfos. Hoz igf vitoz: autores v' patratores non sunt in accusatõe pō
tificu recipiendi, sed penitus repellendi, & qm iubēt canonica decreta pīm vt accusatio v' testi-
moniū eoz q odio quoslibet isequunt, v' q inimici aut suspecti habent, nullo modo recipiant.
Quoz: statuta & nos firmātes eadē oibus inuolabilr futuris tpibus tenere cēsemus. Quicqd aut
super hac causa patres nostri decernēdum duxere dignum vt concedet, necesse est, cum labe-
factari, v' infirmari cōperit apostolica denuo autoritate firmari ac renouari fratribusq: dari.
Data Calend. Martij indictione. XV.

¶ Itē epla secūdi Pelagij papæ Benigno archiepo de mutatõe epoz.

Dilectissimo fratri Benigno archiepo Pelagius epūs. Lectis fraternitatis tuæ lris vi- A
gorè fidei tuæ, quē dudū noueramus, agnouimus, congratulātes dilectioni tuæ qd
ad custodiēdum gregē Chrī pastorālē curā vigilāter ipēdis, & pro tibi subditis so-
licitus existis. Ad nostrā em letitiā & benefacta pueniūt, & si aliqua secus quā opor-
ter puenirēt, non modico nos mōerore conturbāt. Magnā em gratulationem diuina concedit
grā, qm tribuit iter nos salutaris disciplinæ normā lris cōferre, & puenire ad pacificoz: studia
facit præoccupata. Exigit ergo dilectio tua consulta sedis Aplice, si licitū foret Epīm transire
aut mutari de ciuitate ad ciuitatē, dum qdā Canones vt tibi videt hoc fieri prohibeāt. Signifi-
casti etiā lris tuis qndā fratru noie, & actu dei seruū cā vtilitatis te velle mutare ī locū, & ciuita-
tem defuncti, licet qdā dicāt hoc fieri non licere, nisi cōsensum Aplice sedis habuisses, quapro-
pter scias frater dilectissime, aliud eē cām necessitatis & vtilitatis, & aliud cām psumptōis & p-
priæ voluntatis. Non ergo mutat sedē, q non mutat mētē, id ē, q non cā auaritiæ, aut dñatōis,
aut ppriæ volūtatis, v' suæ electōis migrat de ciuitate ad ciuitatē, sed cā necessitatis aut vtilita-
tis mutat. Nā plurimoz: vtilitas vnus vtilitati, aut volūtati pferēda est. Aliud ē em mutare, ali-
ud mutari, sicut aliud est mīstrare, & aliud mīstrari. Vñ dñs in euāgelio loqitur, dicēs: Nō veni
mīstrari, sed mīstrare. Qd em in canonibus legit nō debere epīm de ciuitate ad ciuitatē trāsire
v' trāsferri, non de his dī, q aut vi expulsi, aut necessitate coacti, aut autoritate maiorum hoc
agunt, sed de his q auaritiæ ardore islāmanti sponte sua profiliūt, & potius ambitōi q vtilitati
Ecclesie seruire, & vt dñationē agāt isistere cupiūt. Vñ & in subiectis canonibus continet. Si
aligs extiterit temerarius q forsitā excusationē afferat qd ppli lras acceperit, & ideo migrauerit,
dū manifestū sit pmo & mercede paucos q syncerā fidē nō habēt, potuisse corrūpi, vt cla-
marēt in Ecclesia, & ipm petere viderent, oino has fraudes remouēdas eē cēsem. His verbis &
alijs mlris exēplis liquet nō de his dicere, vt paulo supius plibatū ē, q pulsi aut nō recepti à ciui-
bus, v' à qbuscūq, aut necessitate cogēte, v' autoritate maioz: trāsleunt de ciuitate ad ciuita-
tē, sed de his q sponte piliūt, aut meritis aut ambitōis cā hoc faciūt. Nā & aliud est coacte
aut necessitate venire, vñ nō isti mutāt ciuitates, sed mutant, qa nō spōte sed coacte hoc agūt.
Quis em vnq: audet dicere scīm Petri Aplos: picipē non bene egisse, qm mutauit sedē de An-
tiochia in Romā: Aut qs eum negat ob id scīm nō eē, aut dignitatē, aut meritū vnq: apfatus tā
in cœl q in terris pdidisse: Aut qs negat scītōs non eē multos alios epos q de ciuitatibus ad ciui-
tates trāslati sunt, aut meritū pōtificatus pdidisse: Quoz: noia si cōperim enūerare añ dies p-
trāsiet, quā hęc oia cōscribere possem, & plixior erit epla q necesse sit. Aut qs vnq: pōt approba-
re scīm nō eē Alexā. q Hierosolymā de altera ciuitate trāslat' est, aut scīm Grego. Nazāzenū,
q in Nazāzeno cōstitutus ē, aut scīm Proclū q de Cizico trāslat' & Cōstātinop. itronizatus ē.
Nō ergo hñ itelligūt ecclesiasticas regulas q hoc negāt cā vtilitatis aut necessitatis fieri posse, q
riēs cōis vtilitas aut necessitas psuasit. Nullū em ex his, aut ex alijs q meliori cōsilio mutauerit
ciuitates necessitate quadā v' vtilitate Ecclesiastica aut laica cōione carere repimus, nec vllate
nus vnq: fieri debet. Snia vero q in Antiochēno cōsilio habet vt eps ab alia parrochia neq: mī-
gret ad aliā, tota at q: oēs snie de ea re vim supius cōphēlam retinēt, & nihil ptaxato mō trās-
latōibus epoz: actis, aut agēdis nocēt, sed magis robur eis ac donū saluatoris q oēs canonicos
supexaltat libros autoritatē pstat. Tales at quæstiones magis ex iuidiā q ex caritate aut vtilitā-
te nasci vidēt, cū ipsa p se veritas dicat. Si vos psecuti fuerit ī vnā ciuitatē, fugite ī aliā, & reliq.
Huic ergo snie nullus catholicoz: vsquā cōtradicere pōt, q nō alteri sed ipsi pprio dñi ore p-
lata, & firmata eē dinoscit. Cui si aliqs cōtradixerit, nō solū extorris sed etiā anathematizatus
ab Ecclesia pellat. Et dñs ī Euāgelio alias dicit: Bñ q persecutionē patiunt propter iustitiam.
Si eos dñs beatos dicit, q persecutionē patiunt propter iustitiā, qs eos dānare pōt: Et si ipse de
citate ad ciuitatē, ppter psecutionē fugere pcepit, qs eos detrahare aut dānare ppter ea audet

Decreta Pelagij pape:

vlt pōt quod verbis dñicis obtēperant: Profectō is qui contradicit, aut resistit, seipm dānat, qā ori dñi contumax, & iobediēs existit, vñ & ipa p se veritas dicit: Quis ex vobis arguet me de pctō: Si veritatē dico, quare vos non creditis mihi: Qui ex deo est, verba dei audit. Propterea vos non auditis, qā ex deo non estis. Omīno oportet deo obedire plus q̄ hoibus, & idcirco qd deo obedimus de ciuitate ad ciuitatē ipō prācipiēte psecutiōis causa, id ē, necessitatis, aut vtilitatis transimus damnandi sumus: Non oīno, sed potius venerandi atq; portandi, qm̄ nec ip̄s Ep̄s hoc ip̄tari pōt. Qui his resistit, profectō dei ordinatōi resistit, & ē infideli deterior, quia melius est non cognoscere viam veritatis, q̄ post agnitōnē retrorsum abire. Nam & ip̄e dñs de loco ad locum recessit, id est, transiuit, Iudæis illum quærētibus fugiēs ille quærētēs & psequētēs se, & de ciuitate ad ciuitatē transire, dicēs: Si vos psecuti fuerint in ciuitatē istam, fugite in aliam, & cetera talia his sūta. Nam si fugere malum ē, psequi multo deterius. Hic qdem ne moriatur, absconditur, hic tm̄ psequitur vt occidat, & vt fugiatur, prācipitur, & quia qui querit occidere prāuaricatur lege, & magis fugiēdi prābet occasiōē. Si fugam ip̄properant psequētēs, erubescant potius semetip̄os, & quiescāt insidiari, & quiescēt continuo fugiētes. Nemo em̄ mitē fugit aliqñ, sed magis ferocē simul & callidum. Ois em̄ qui gēmebat, & vexabatur à Saul fugiebat, & veniebat ad Dauid. Si ergo pijsimus atq; iustissimus Dauid sciret pctm̄ eē psecutiōnē fugiētes, & transeuntes de loco ad locum, & de ciuitate ad ciuitatē, tales nequaquā reciperet, nec secum teneret, nec in alijs ciuitatibus eos collocaret. Qui em̄ psequunt dñi Ep̄os eosq; de ciuitatibus ad ciuitates transire compellunt, non eos tm̄ psequunt, quantum dñm nostrum Iesum Ch̄m cuius legatōe fungunt, nec ipsi in hoc peccant Ep̄i, qm̄ non sponte sed coactē hoc agunt, sed illi à qbus psequunt, nec ip̄s Ep̄s hoc imputari potest, sed ill' q eos hoc agere cogunt. Sanctus em̄ prothomartyr Stephanus lapidabat, sed Iesum suscipiebat plagas, ideoq; vnicuiq; prāuidēdum ē, ne aliquē iniuste psequat, iudicet vlt puniat, ne Iesum psequat, iudicet, & puniat. Qui autē negant miām faciēdam fugiētibus, ac necessitatē patiētibus ip̄sum Ch̄m negant, q̄ est miā & veritas, & oibus necessitatē patiētibus subuenire iubet. Pauca sunt frater quæ asserui, sed quanta ex his pēdeant tua prouidētia poteris æstimare. Quare hanc annitunt maleuoli interrumpere miām: Cur lædere vanis intētōibus se iactatē: Excusationem iam non habet furor iste credētib; nec interest qbus itineribus ad mundi principē currat, q̄ à beneuolētia fratrum delitescit, aut necessitatē patiētibus miām negat. Negat miām patientibus q̄ populis idigētibus diuinis mysterijs, & non habētibus proprium Ep̄m, q̄ eos instruat cā vtilitatis atq; necessitatis, aut ex alia ciuitate, licet minor sit in eam quæ non habet Ep̄m, doctiorē vlt vtiliorē meliori consilio non sponte transeuntē, sed maiorē exhortatōe mutare, aut Ep̄m eiectum, & psecutiōnē patientē causa vtilitatis aut necessitatis intronizare non pmittit. Apud veteres em̄ sine vlla dritia de vna ciuitate ad alteram migrabat Ep̄us, dum vtilitas aut necessitas euocaret. Quapropter ip̄am etiam regulā huic epl̄æ placuit inseri, vt monstret eos mēitos esse q̄ Ep̄m non posse intronizare dixerunt, vnde & in Canonibus legitur ita: Si qs ep̄us ordinatus ad parrochiam in qua ordinatus est, minime proficiat, non sua culpa, s; aut populo respuēte, aut propter aliam quālibet causam non necessitate factam hunc honore ministerioq; participare tm̄, nec em̄ misceri rebus Ecclesiæ in qua collectas celebrat Ecclesiæ, sed sustinere quod provincie synodus suo iudicio terminauerit. Huic regulæ contradicere nullus pōt, quæ etiā causa vtilitatis aut necessitatis intronizare Ep̄m iubet, & mutare ac transire eum de ciuitate ad aliam ciuitatē non proprium habentē Ep̄m, finit. Pingues hostias litat diabolo, q̄ his resistere nitit, aut miām & vtilitatē Ecclesiæ iam dictis negat, id ē, & ep̄is, & populis. In vanum ergo contra simplices, q̄ hæc olim dicētes agere prohibuerunt, tēdacula deinceps parabūt, cum his & alijs armati adminiculis nouerint, qd sup his sit agēdum, & quid vitandum. Nimis em̄ armatus est, qui illa quæ aduersarius miæ vtilitatis atq; concordie ministrat, tēla contēnit. Sufficit ergo contra oia iacula iurgioꝝ fidei nuda oppositio. Scito te non ignorare frater memoratas Canonū snias apud Euāgelicas sanctōes nouas non eē, sed nro assensui, mācipari. Cur his contradicētes emigratōes ep̄oꝝ vtilitatis & necessitatis causa fieri prohibētes, vt sæpe dictū ē, & non auaritiæ aut temeritatis in pnicie sacerdotū ac populoz; lædūt sacerdotale Concilium: Cur lacerāt sniam in qua inspirate Ch̄o oracula supna patuerunt, & iter deum & hoies interpret extitit lingua pontificū: Illa em̄ cœli curia variāz dotibus aucta curuliū, & multo redēptoris nostri auro ostroq; decorata nihil in illa discissione authore se ptulit, sed p humanæ lūguæ ministeriū diuino militauit ip̄erio. Intellexit non eē suū quicquid impulsa constituit, nihil quoq; habet in illa snia, nisi vñ de sola deuotōe gratulef. Nam dū pphanis memoratoꝝ verbis cędit, & suæ vesaniæ inscitia produnt & liuorē. Quis hic locus erroris, vbi cōgruētia pari ductu exēpli, & historiæ verba concurrūt: Nec diuersum ē ab intellectu catholico & lectiōibus qd profert. Nā non bñ nodus in scirpo querit, dū inuoluit nebula p̄dicatæ lucis authores

thores, fœda nãq; à nitore dñi sui obligatõe dissoluit, qui statutis cœlestibus minus mera fide depedit officia. Tali ergo dicitõs vñ prohibitões idignæ etiam fiunt memoratu. Profunda est ergo nimis iperitia eor, & sepulchrum patēs guttur eor, q̄a linguis suis dolose agebant. Non est em̄ in ore eor rectum, interiora eor infidie, densis cor eor vepribus suffocat, & iterna vitia alijs cer tant ascribere. Nobilitatẽ ergo dat facinoribus, q̄ in talibus ventulatiõẽ ipsoz in explum sumit, aut ad aures posteras digna relatõe transmittit. Tibi aut non sit curæ talium quæ stionum, sed sequere sermõẽ bñi Pauli Apostoli q̄ monet p̄ discipulum cunctos, & clamat, dicẽs, inanes quæ stiones deuita, inanes nãq; iuxta Aplm, quæ stiones semp deuita, & age quod meliori consilio non avaritiæ, vñ temeritatis, vñ vtilitatis, & necessitatis, vt sæpe dictum ẽ causa faciendum vtiliter perspexeris.

¶ Quapropter charissimẽ his Aplicis sultus autoritatibus muta Ep̄m cã necessitatis, aut vtili-
 tatis sup quo consulere nos voluisti, & alios fr̄s n̄os qbus hoc faciendum necessitas, aut vtili-
 tas compulerit agere doce, q̄a hoc qd tibi soli scribimus ḡualr oibus tenere mandamus, q̄a si-
 cut p̄tatem habemus ep̄os, & sacerdotes regulariter titulare, & ordinare, ita vt prædictũ ẽ cau-
 sa necessitatis, aut vtilitatis habes, & mutare ac de titulo ad titulũ translatate, licet de minori ad
 maiore vrbẽ mutandus sit, hoc tñ summope præuidẽdũ est, ne causa arrogatiæ, aut avaritiæ
 vnq̄ fiat, q̄a hi à prædictis Canonibus dãnant, non illi q̄ necessitate, aut vtilitate maioz cõsilio
 & sana ac pura, & deo placita intẽtõẽ hoc faciũt. Tu frater semp sectare iustitiã, pietatẽ, fidẽ,
 charitatẽ, paciẽtiã, & mansuetudinẽ. Certa etiã bonũ certamẽ fidei, & ap̄phẽde vitã æternã, in
 in qua vocatus es, qm̄ sp̄s timentũ dñm querit ab illo, & in respectu illius bñdicit. Spes em̄ il-
 loz in saluantẽ illos, & oculi dñi in diligẽtes se. Qui timet dñm, nihil trepidabit, & non pau-
 bit, qm̄ ip̄e est spes eius. Timetis dñm beata est aia. Ad quẽ respicit, & q̄s ẽ fortitudo eius. Ocu-
 li dñi sup timẽtes eum prætor potẽtiã, firmamẽtum virtutis, tegmẽ ardoris, & umbracu-
 lum meridiauum, & prædicatio offensionis, & adiutoriũ casus exaltans aiam, & illuminãs ocu-
 los, dãnans sanitatẽ, & vitam, & bñdictionẽ. Immolantis ex iniquo oblatio est maculata, & non
 sunt bñplacite subannatões iustoz, dñs solus sustinẽtibus se in via veritatis, & iustitiæ. Dona
 iniqui non probat altissimus, nec respicit in oblatõibus iniustoz, nec in multitudine sacrificioz
 eor, pp̄tibi peccatis. Qui offert sacrificiũ ex substantia pauper, quasi q̄ victimat filium in
 conspectu p̄ris sui. Panis egentium vita pauperis est, q̄ defraudat illũ homo sanguinis est. Qui
 aufert in sudore panem, & sudantis cibos quasi qui occidit proximum suum. Qui effun-
 dit sanguinem, & qui facit fraudem mercenario fratres sunt, vnus ædificans, & vnus destrue-
 ns, quid prodest illi nisi labor. Qui baptizat à mortuo & iteꝝ tangit eum, qd proficit lauatiõẽ
 ipsius. Sic homo q̄ ieiunat in p̄ctis suis, & iteꝝ eadẽ faciẽs, quid pficit humiliãdo se. Orationẽ
 illius quis exaudiet. Qui conseruat legẽ, multiplicat orõnẽ. Sacrificiũ salutare ẽ attẽdere man-
 datis, & recedere ab om̄i iniquitate, & propitiatio litare sacrificiũ sup iniustitiã, & dep̄catio
 p̄ p̄ctis recedere ab iniustitia. Restituit grã q̄ offert similitudinẽ, & q̄ fecit miam offert sacri-
 ficiũ. Beneplacitũ est deo recedere ab iniquitate, & dep̄catio recedere ab iniustitia. Non appare-
 bis ante conspectũ dei vacuus, hæc em̄ oia p̄pter m̄datũ dñi fiunt. Oblatio iusti impinguat al-
 tare, & odor suauitatis est in conspectu altissimi. Sacrificiũ iusti acceptũ est, & memoriã eius
 non obliuiscet dñs. Bono anio gloriã redde deo. & non minuas primitias frugũ tuaz. In om̄i
 dato fac hylarẽ vultũ tuũ, & in exultatõe sanctifica decimas tuas. Da altissimo sc̄dm datũ eius,
 & in oculo bono adinuẽtionẽ fac manuũ tuaz, qm̄ dñs retribuẽs est, & septies tñ reddet tibi.
 Noli offerre munera praua, non em̄ suscipiet illa, & noli inspicere sacrificiũ iniustũ, qm̄ dñs iu-
 dex est, & non est apud illum gloria p̄sonæ. Non accipiet dñs p̄sonam in paupere, & p̄rationẽ
 læsi exaudiet. Non despiciet sc̄es pupilli, nec viduã si effundat loquelã gemitus. Nõne lachry-
 mæ viduæ ad maxillã descẽdunt, & exclamatio eius sup deducẽtẽ eas. A maxilla em̄ ascẽdũt
 vsq; ad cœlũ, & dñs exauditor non delectabit in ill. Qui adorat dñm, in oblatõe suscipiet, & p̄-
 catio illius vsq; ad nubes propinquabit. Oratio humiliãtis se nubes penetrabit, donec propin-
 quet, non consolabit, & non discedet, donec aspiciat altissimus, & dñs non elongabit, sed iudi-
 cabit iniustos, & faciet iudicium, & fortissimus non habebit in ill paciẽtiã, vt contribuẽt dor-
 sum ipsoz, & gẽtibus reddet vindictã, donec tollat plenitudinẽ supboz, & scepra iniquo-
 rum contribuẽt, donec reddat oibus sc̄dm actus suos, & secundum opa ada, & sc̄dm p̄sum-
 ptionẽ illius, donec iudicet iudicium, plebis suæ, & oblectabit iustos in m̄ia sua. Deus aut̄ fra-
 ter charissime impleat desiderium, & ministerium tibi diuinitus collatum sc̄dm diuitias suas in
 gloria in Ch̄o Iesu dño nostro, deo aut̄ patri nostro gloria in secula seculorum, Amen. Data
 XIII. die Augusti indictione quarta decima.

ITEM EPISTOLA PELAGII PAPAE

ad vniuersos Episcopos Italiae,

Dilectissi-

Dilectissimis atq; charissimis fratribus vniuersis episcopis, & cunctis specialiter per Campaniam, & Italiae prouincias militantibus dño Pelagius salutē. Sollicitudinē oīm Ecclesiae iuxta Apostolum circūferētes diuinā circa nos grā memores esse debemus, qđ nos p dignatōis suā dñs misericordiam ad hoc fastigium sacerdotale prouexit, vt mandatis ipsius inhāretes in quodā sacerdotū eius speculo constituti prohibeamus illicita, & sequēda doceamus. Oēs charissimi q volunt in Chrō piē viuere, necesse ē vt ab impijs, & dissimilibus patiant opprobria, & despiciant tanq̄ stulti, & insani q ideo pntia bona pdunt, vt iuisibilia, ac sibi profutura acgrant. Sed hęc despectio, & irrisio in ipsos retorquebit dum & abundantia eorū in egestatē, & supbia eorū transierunt in confusioē. Iusto em̄ iudicio datur, plerūq; ptās pctoribus, qua sanctos eius psequant, vt q spū dei iuant, & agunt, fiāt per laboz exercitia clariore. Et quanq̄ frēs ita hęc se habeant, non tamē sunt consentiendi, sed reprobandi q praelatos suos vlr̄prehendunt, vlr̄ accusant, vnde canonica sanctorū patrū statuta, ne columnā sanctę Ecclesie vacillēt, sequētes, ac roborantes oēs infames cunctosq; suspectos vlr̄ inimicos, & eos q non sunt eorū gētis, vlr̄ quoz fides, vita, & libertas nescit, & qui non sunt bonę conuersatōis, vlr̄ quoz vita est accusabilis ab omī accusatione Epōz funditus submouemus. Sifr̄ & oēs quos diuinę leges mortuos appellant, submouēdos eē ab eadē accusatōe, & publicę pēnię submittēdos iudicamus, neq; dum Ecclesie alicuius epī, aut possessio nes, vlr̄ res ab æmulis eius, vlr̄ a qbuscūq; alijs non sua sponte detinent, aliqd illi debet, aut pōt a quoq; añ reintegrationē oīm rez suaz obijcere, sed prius illi legibus reintegranda sunt oia, & postea tpe a p̄ribus p̄finito sunt negotia vētilāda, refutādi sunt etiam raptores, fures, sacrilegi, adulteri, & hoz siles, manifestū est em̄ qđ semp tales magis discordiam q pacē sectant. Nullus quoq; monachus talia vnq̄ arripiat, nec secularia, aut Ecclesiastica negotia pturbare p̄sumat, qa mortua in talibus vox ē eorū, immobiles em̄ dñs suos summos semp vult manere p̄dicatores, & non a qbūdā temerari, sed sibi liberē & quietē famulari, vñ & ipse ait: Qui vos tangit, tāgit pupillā oculi mei. Et q vos contristat, me contristat. Et q fecerit iniuriā, recipiet qđ ini que gessit. Et alibi: Qui vos recipit, me recipit: & q vos spernit, me spernit, ita quoq; & a plebi bus, vlr̄ ceteris gnāt oibus sunt timēdi, & feriēdi, atq; venerēdi p̄ctores, & p̄dicatores Ecclesie vt sub exercitōe bonę voluntatis sustineant tēporalia, sperent̄ gterna. Augēt em̄ merita vit tutis qui ppositum non violat, sed auget religionis. Charitas vero semp hoīem iuocat. Et si cut malignitas veteres, ita dilectio nouos facit, fides eorū qui deum visuri sunt, qđ non videt, credit. Nam si videt, non ē fides. Credēti colligit meritum, vidēti reddit premiū. Tūc pretio sum p̄ctoris diadema est, qñ suasioni eius grex ecclesiasticus dum ad p̄bitatē gradit, non repugnat, ille sine fūco monitorē, & feriato ore diligit, qui eius istituta sectat. Præbēt hoibus natura istitutōes, & mutarñsum, redit ad mortales vicissitudo clamorē sollicitudis, qa vnusq; put gesserit, recipiet. Nam perit qđ lingę acceperūt, frustra bñficiū nisi legitime cceptum fuerit negotiū, & canonicę pactum. De fiducia em̄ partium nostraz mittit, qđ apl̄ca mandat auctoritas, vos tm̄modo p̄sules Chfi benigni vřa salua aurium añozq; q̄rate, & bona voluntate semp p̄stare. Nam aduersus ipetus iuuare, pegrinantē reducere, post itervalla ē iustitia, libat em̄ dño p̄spera q ab afflictis pellit aduersa. Statuta venerāda p̄sules sudoris fructus ē iudicio reddēda purissimi, vt i vtroz cōgruus nitor nec suscipiētē deuenustet, si idigna auctoritate puenit, nec si cōferat, imerito maculet largiētē. Sit semp aduersus prauos & ipios atq; seruoꝝ dei p̄secutores libera vox, & oris gladio feriant, & redarguant, psequant em̄, & repellant, confundant, & auertant, nec lædēdi pię viuētes vllam habeant facultatē. Plerūq; periculis plena sunt quę vident eē tutissima, videre quantis laborēt tales insidijs, ideo absconditum eē non licet, quod addimus, iam latebat nostra p̄secutio, manifesta mīa ē circa p̄secutores & facinorosos seruata distinctio. Ergo sopori quietē tribuite, cœlestium mandatorū hostē quoq; depellite, ne candida conuersatio vobiscū habitantiū fusca supueniētis contagione violet. Ante em̄ prouidēda sunt remedia quā morbus īcreseat, sanctorū quoq; ap̄oz, & reliquorum sacerdotū petamus exercitiū, & p̄dictoz p̄secutorū ora claudamus. Seculi cōuersatio legū metu retinet, Ecclesiastica quoq; custodia regulaz ferijs seruat & regit, deus charissimi semp procul auertat iudiā, vos ergo armamini iuxta Apostolum gladio spūs, qđ ē verbū dei & apostolicę auctoritatis clipeo, vt ecclesiasticę fecunditatis iura nulla s̄ciētis procellę possint impulsione subuerti, nolite vllō vnq̄ p̄iudicio grauare quēq; sed īspicite semp quaz regulaz testimonio declarant, sup̄est salute p̄lata, vt ad gaudia semp frater deuote, p̄peretis, quia diuina bñficia gradibus s̄pe accedūt, & quibus bona conferūt meliora pollicent, semp em̄ īcre mētis ad culmē ascēditur, vbi sup̄nus fauor p̄stet exordiū, deus oīpotēs idulta semp custodiat, augeatq; successibus p̄futura. Oia vobis sp̄ in charitate fiāt, & detrahētes nolite detrahēre, qm̄ detrahētib⁹ detrahēre nō ē bonū, ne ad ea q̄ scripta sunt cōmoti mīme certamē faciant.

Non

Non debemus timere opprobriū hoīm, neq; eorū exprobratōibus vinci, qm̄ hoc nobis dñs iubet p̄ Esaiā p̄phetā: Audite me q̄ scitis iudiciū, ppl̄s meus in quorū cordibus lex mea ē, nolite timere opprobriū hoīm, & blasphemias eorū: ne timeatis. Considerātes q̄d in Psalmo scriptū est: Nōne deus requirēt ista. Ipse em̄ nouit occulta cordis, & cogitatōes taliū hoīm, qm̄ vanæ sunt, vana autē locutus est vnusq; ad proximū suū, labia dolosa in corde, & corde locuti sunt mala. Sed disperdat dñs vniuersa labia dolosa, & linguā magniloquā. Qui dixerunt linguā nostrā magnificabimus, labia nra à nobis sunt, q̄s noster dñs est: Nā si hæc in memoria retinerēt minime ad tantā p̄silerēt iniquitatē, non em̄ p̄ probabilē, & p̄nam doctrinā hoc faciūt, Sed vt suā exerceāt in seruos dei vindictā. Scriptū ē em̄: Via stulti recta in ocul' eius. Et sunt viæ q̄ vident hoī iuste, nouissima autē earū deducunt ad mortē, nos em̄ q̄ hæc patimur iudicio dei hæc referuare debemus, q̄ reddet vnici iuxta opa sua. Qui etiā p̄ ministros suos intonuit, dicens: Mihi vindictā ego retribuā, nos em̄ in recta fide ac pura & bona volūtate succurrite vicissim, nec aliq; à supplemento fratris subtrahat manuū, qm̄ in hoc ait dñs cognoscēt oēs, q̄a mei estis discipuli, si dilectionē habueritis adinuicē. Data Calēd, Nouēb, indictōe, XV.

Incipiunt decreta Gregorij pape de trina

mersione baptismatis.

Euerendissimo & sanctissimo fratri Leandro coep̄o Gregorius seruus A seruoꝝ dei. Rñdere epl̄is v̄s tota intentōe voluissim nisi pastoralis curę ita me labor atteret, vt mihi magis flere libeat q̄ aliquid dicere. Quod v̄sa quoq; reuerētia in ip̄o l̄fage meaz̄ textu vigilāter itelliget. q̄n ei negligēter loquor quē vehemēter diligo. Tātis qp̄pe in hoc loco huius mūdi fluctibus quator, vt vetustā ac fatiscētē nauē quā regendā occulta dei disp̄satōe suscepi, ad portum dirigere nullatenus possim. Nunc ex diuerso fluctus irruūt. Nūc ex latere cumuli spumofis maris intumescūt. Nūc à tergo tēpestas insequit, interq; oīa turbatus cogor mō inter ipsas vndaz̄ moles nauē dirigere, mō curuato nauis latere minas fluctuū ex obliquo declinare. Sed ingemisco q̄a sentio q̄d negligēte me crescit sentina vitiōꝝ, tēpestate fortiter obuiāte iam p̄ putredine naufragiū tabulæ sonāt, flens remiscor q̄d pdidi meaz̄ placidū littus quietis, & suspirādo terrā cōspicio, quā tñ rex̄ euētis aduersantibus tenere nō possum. Si ergo me frater charissime diligis his tuaz̄ mihi ofonis in fluctibus manuū tēdas, quo laborātē me adiuues, q̄a ex ipsa vice mercedis in tuis q̄q; laboribus valētior existis. Explere autē loquēdo nullatenus valeo gaudiū meū qd' cōem filiū gloriosum Recaredū regē ad catholicā fidē integerrima agnouit deuotōe cōuersum. Cuius dū mihi p̄ scripta v̄sa mores exprimitis, amare me etiā quē nescio fecistis. S; q̄a antiq; hostis insidias scitis qm̄ bellū durius cōtra victores pponit, nūc erga eūdē filiū n̄m v̄sa solerter sc̄titas vigilet, vt bñ cępta pficiat, nec se de p̄fectis bonis opibus extollat, vt fidē cognitā vitæ q̄q; meritis teneat, & qd' æterni regni cui' sit, opib' oñdat, q̄tenus post m̄ta annoꝝ curricula de regno ad regnū trāseat. De trina vero mersione baptismatis nihil rñderi verius p̄t q̄ qd' ipsi ipsi sensistis, q̄a in vna fide nihil officit sanctę eccl̄ię cōsuetudo diuersa. Nos at̄ q̄d tertio mergim' triduanę sepulture sacra signamus, vt dū tertio ab aq̄s infans educit. Resurrectio triduanī t̄pis exprimat.

¶ Item ad Leandrum Spalensem Episcopum.

Sanctitatis vestre suscepi epl̄am solius charitatis calamo scriptam, ex corde em̄ lingua p̄tinxerat qd' in charte pagina refundebat. Boni autē sapiētesq; viri cū legeret, affuerunt, quorū statim in cōpunctōe viscera cōmota sunt. Cępit q̄sq; amoris manu in suo corde terapere, q̄a in illa epl̄a tuaz̄ mentis dulcedinē non erat audire, sed cernere. Accēdebant, & mirabant singuli, atq; ipse ignis audiētium demonstrabat q̄ fuerit ardor dicentis, nisi em̄ prius in se faces ardeāt alium non succēdunt. Ibi igit vidimus quanta charitate tua mēs arserit quę sic & alios accēdit. Vitā vero vestrā cuius ego semp cū magna veneratōe reminiscor minime norāt, sed eis altitudo vestri cordis patuit ex humilitate sermonis. Vitā autē meā cunctis eē imitabilē illa vestra epl̄a loquit. Sed quod non ē ita vt dī, sit ita q̄a dī, ne q̄ non solet mētia. Ad hæc aut breuiter cuiusdam veteris mulieris verba loquor. Nolite me vocare Noemi, id ē, pulchram, sed vocate me Mara, q̄a amaritudine plena sum, neq; bone vir, hodie ego sum ille quē nosti. Om̄ino fateor exterius pficiēdo iterius cecidi, meq; de eorū numero esse p̄timeo, de quibus scriptū est, deiecasti eos dum alleuarent. Cum alleuat em̄, deiecit q̄ honoribus p̄ficis, & moribus cadit. Ego em̄ vias mei capitis sequēs summopere esse decreueram opprobriū hominū, & abiectio p̄ lebis, atq; in eius sortem currere, de quo rursum p̄ Psalmistam dicitur.

A sc̄sus